

ELS SIONISTES QUE MATEN RESANT

Els sionistes radicals no volen anar a la guerra

Hola, Senyor (és una merda no poder dir-vos Jahvé) sóc jo. Us ofereixo la meva primera pregaria del dia. Son les 4'30 de la matinada, gairebé valdria per dos aquesta oració però després de la “mani” torno. Voldria parlar amb tu perquè el meu cosí Abraham diu que si com a israelites i colons volem la mort dels palestins, que agafem les armes i els matem. Ja sé que l'Abraham és un descregut però em fa ràbia i he estat a punt de denunciar-lo. Una cosa és voler la mort dels infidels, indignes de viure i l'altre és anar i matar-los, no? Nosaltres, els sionistes de veritat i estudiosos de la Bíblia en vers som gent de pau. A mi no em faria res matar a qui sigui sempre que ells no s'hi puguin tornar però de la manera

que va el món, prefereixo estudiar a la sinagoga. En fi, tinc pressa, només volia demanar-te si podries deixar paraplègics a la gent del govern que ens vol fer entrar a l'exèrcit. Són heretges i vos ja sabeu com tractar al personal. Entre les trenes i les filacteries ja anem prou enredats com per agafar un fusell. Mort a l'infidel. Després torno.

Si voleu parlar amb mi ja sabeu la

contrasenya: vos dieu set més tres i jo contesto 14 morts palestins.

INDIGNACIÓ A RIO DE JANEIRO

Batuda policial a les favelas de Rio

El passat dimarts un enorme operatiu policial format per 2.500 agents i 32 vehicles blindats va irrompre a les favelas de Phena i Alemão per atacar al Comando Vermelho. Els narcotraficants com de costum van fugir cap el bosc que separa els dos barris però aquesta vegada els cossos d'elit els esperaven armats fins les dents. Resultat: 121 morts. Feta la feina la policia ve deixar els cadàvers al bosc per por a nous enfrontaments. Posteriorment els capitosts del Comando Vernelho, van ordenar als repartidors en moto que viuen a les favelas atacades, que transportessin fins a la Praça São Lucas tots els cadàvers que la policia va deixar a fi que podessin ser identificats pels familiars.

Les protestes per la manca de repartidors a domicili no s'han fet esperar als barris immediats, on prospera una emergent classe mitjana. “No hi va haver manera d'aconseguir una pizza” afirma Renata M.S. de 52 anys. “Vam haver de baixar a sopar al bar de la cantonada. És indignant”. A l'Hospital Getúlio Vargas, el

més proper a la zona afectada pels tiroteigs, a més dels ferits de bala van haver d'atendre cremades de veïns que van intentar cuinar per primera vegada. “Acabarem com a Veneçuela” adverteix Flávio S.R. de 48 anys amb la ma aparatosament embenada per una cremada que va fer-se mentre intentava fregir un ou ferrat.

El cas que més ha sacsejat la societat carioca ha sigut el de Rodrigo F.G, de 72 anys el qual va patir un infart quan va baixar a la porteria a buscar la caixa de Viagra que havia encomanat per telèfon i va descobrir que el repartidor s'havia aprofitat el viatge i es va presentat amb la comanda i el mort

adossat. A hores d'ara mentre s'escriuen aquestes ratlles es debat entre la vida i la mort a l'UCI. La seva esposa Fernanda que, segons fonts policials, en assabentar-se del nombre de morts a través dels mitjans es va veure colpida per un irrefrenable furor uterí, no ha volgut fer declaracions.

Gilberto Magalhães. Rio de Janeiro